

Un 1992 no tan llunyà

El documental sobre l'operació Garzón contra l'independentisme català abans dels Jocs de Barcelona es va presentar ahir a Olot

L'acte va esdevenir un reconeixement als que van ser detinguts ara fa vint anys

Detinguts al 1992 van posar ahir a l'exterior del Teatre Principal, abans de l'estrena del documental. Foto: LLU SERRAT.

Si es pogués mesurar la salut de l'independentisme català observant-lo en un espai i un període de temps concrets, i si aquesta anàlisi l'haguéssim feta ahir a Olot, el diagnòstic seria ben clar: es troba en bona forma i convençut que creixerà perquè creu que es donen les circumstàncies idònies. Al Teatre Principal es van aplegar unes 300 persones provinents d'arreu del país, majoritàriament vinculades a formacions de l'esquerra independentista, amb motiu de l'estrena del documental Operació Garzón contra l'independentisme català, un treball molt recomanable per conèixer la versió dels que en van sortir

damnificats –detinguts i torturats–, una part dels quals eren presents a l'acte.

Com era previsible, els parlaments que van precedir la projecció van servir tant per retre homenatge a aquella generació com per encoratjar la nova fornada de l'independentisme d'esquerres, aquell independentisme que no es limita a reclamar la sobirania de Catalunya, sinó que aspira a uns profunds canvis socials. Martí Majoral, d'Alerta Solidària, va fer notar que la crisi general és una "oportunitat històrica" per "engegar a la merda" els estats espanyol i francès, així com el capitalisme; Antoni Infante –un dels que va patir l'operació Garzón– va fer una crida a reaccionar davant dels atacs de l'Estat; Sandra Pazos (regidora de la CUP a Banyoles i integrant de Llibertat.cat) va convidar a combatre "el pujolisme", entès com el pactisme amb l'Estat que caracteritza el govern català... El lema "Independència!" cantant per tot el Teatre, amb els encausats dalt de l'escenari, va cloure dues hores d'autoafirmació.

El documental ha estat dirigit per Eduard Miquel, produït per Llibertat.cat i realitzat per la productora Zeba, autora entre altres reportatges, de Terra Lliure, punt finalo La Crida, història d'una resposta, emesos per TVC. En la pel·lícula es narra la detenció d'una cinquantena persones vinculades a l'independentisme (Terra Lliure encara estava activa), abans de la celebració dels Jocs Olímpics de Barcelona el 1992, en una operació instruïda pel jutge de l'Audiència Nacional Baltasar Garzón a fi d'evitar incidents durant la competició. El treball es basa en el testimoni d'alguns dels detinguts, així com del propi Garzón (hi defensa la correcció de les seves diligències) i personalitats com ara l'escriptora Isabel-Clara Simó, el filòsof Josep Maria Terricabras, l'advocat Ignasi Doñate i el periodista Vicent Partal. Els detinguts sempre han afirmat que els van torturar –les descripcions fetes per les pròpies víctimes és sens dubte la part més colpidora del documental– i ho van denunciar davant dels tribunals estatals. En no fer-los cas, van recórrer al Tribunal Europeu dels Drets Humans d'Estrasburg, que acabaria condemnant l'Estat espanyol per no haver-ho investigat. L'advocat que dur el cas va ser el malaguanyat Sebastià Salellas, a qui es va recordar de manera emotiva en l'estrena d'ahir. També es va tenir un record per a Rubén i Andreu, dos independentistes empresonats des de la vaga general.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 10-06-2012 Pàgina 26

-El Punt Avui. Edició Nacional 10-06-2012 Pàgina 6

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/3-politica/17-politica/548992-un-1992-no-tan-llunya.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss